

wattpad 

MILIÓN PREČÍTANÍ



DOHODA ²

DANIELLE HARTOVÁ

DOHODA

2. diel

DANIELLE HARTOVÁ



MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 128 - 6

DOHODA

- 2 -

„Začneme úplne nový život, sľubujem. Už nedovolím, aby ti niekto ublížil. A tí, čo sa o to pokúsia, za to zaplatia.“

Ian Dalton

Danielle Hartová

Copyright © Danielle Hartová 2023

Kapitola 1

Celú noc som sa prevaľovala v posteli. Rozhovor so starým Daltonom sa mi prehrával v hlave ako film so zlým koncom. Nemohla som uveriť tomu, že lan so všetkým súhlasil. Ako mohol? Tresla som pästou do matraca a vyskočila z postele. Hodila som na seba župan a potichu vyšla z miestnosti. Prešla som pár krokov a zastala pred dverami lanovej izby. Natiahla som ruku a kúsok sa zachvela predtým, ako som sa dotkla kľúčky.

„Slečna?“

Podskočila som a obzrela sa. Na chodbe stála Adelaide.

„Vylákali ste ma,“ zašepkala som.

„Čo tu robíte tak skoro?“ spýtala sa.

„Nuž ja,“ zvesila som ruku z kľúčky a otočila sa k nej.

„Chcela som ísť za lanom.“

„Myslím, že to nie je dobrý nápad, slečna,“ podišla ku mne. „Mali by ste starého pána Daltona poslúchnuť. Myslel to vážne.“

„Ale ja som nič neurobila!“

Snažila som sa, aby som neznela ako malé dieťa, ktoré sa ešte nenaučilo, že život nie je fér. Nepodarilo sa.

„Verím vám, slečna, a lan vám určite verí tiež. Ale bude najlepšie, ak nebudete sebecká a nejako to vydržíte,“ dohovárala mi a pohladila ma po hlave. „A teraz šup do postele!“

Zvrtla som sa a zamierila späť do svojej izby. Možno majú prikázané dávať na mňa pozor. Skúsím sa k nemu prešmyknúť niekedy inokedy.

O hodinu som sa za ním vybrala znova. Mala som šťastie, chodba bola prázdna. Keď som ako špión prekížla do jeho izby, čakalo ma prekvapenie. Lan v nej nebol. Vyšla som z jeho izby a poriadne tresla dvermi.

Dúfala som, že posledný deň v škole budem mať lepšiu náladu. Bola som nahnevaná na celý svet.

„Ahoj, Nadya,“ usmiali sa na mňa Alejandro a Anders. Moje dve Á-čka.

„Ahojte,“ opätovala som im úsmev, ale cítila som ako mi vädnú kútiky úst.

Nastalo ticho. Zdalo sa, že ani jeden z nich sa nepotrebuje k téme lan a ja viac vracat'. Boli omnoho vyspelejší než ja. Zachovali sa fantasticky. Aj po tom všetkom chceli byť mojimi priateľmi. Obaja sa ma snažili zatiahnuť do rozhovoru,

ale ja som nemala chuť na debatu. Hľadela som zamyslene do zeme a keď som na chvíľu dvihla oči, zbadala som, že sa oproti mne rúti Aki.

„Môžeš na slovíčko?“

Odtiahla som ju nasilu od chalanov, keď dorazila až ku mne. Prevrátila oči, ale poslúchla ma. Podišli sme kúsok ďalej.

„Musím ti niečo povedať,“ nahla som sa k nej.

Zbystrila pozornosť. Tušila, že sa jej práve chystám povedať niečo dôvernú. Rozpovedala som jej do detailov, čo sa včera odohralo medzi mnou a starým Daltonom, ale hlavne, čo mi na záver nášho stretnutia oznámil.

„Čože?“ vyprskla. „Ten starý drzý...“

„Áno, nepokračuj, viem, čo chceš povedať,“ schladila som ju. „Potrebujem nejako dostať pod kontrolu tie fámy o mne.“

„To sa ti nikdy nepodarí, Nadya,“ pokrútila hlavou. „Ľudia si vždy budú aj tak rozprávať, čo chcú. Vykašli sa na to.“

„Ja by som sa na to vykašlala, ale starý Dalton nie!“

„V tom prípade bude asi najlepšie, keď sa prestaneš ukazovať po boku chalanov. Ľudia si ťa konečne prestanú všímať a nebudú mať o čom klebetiť. Aspoň si to myslím.“

Capla ma po ramene a potom zamierila naspäť ku chalanom. Neostávalo mi nič iné, len sa pridať znova k nim. Obaja mi venovali skúmavý pohľad, ale keď som sa na nich usmiala, ich obavy sa rozplynuli, a to mrazivé ticho medzi nami sa konečne kamsi vytratilo.

Posledný deň zimného semestra nám ubehol rýchlo. Vyučovanie sa skončilo a my sme vyšli z budovy. Stáli sme na parkovisku pred školou a Alejandro s Aki spoločne nadávali

na to, že ešte nemajú kúpené vianočné darčeky, keď som zaregistrovala, že sneží.

„Padá sneh,“ zvolala som.

„Myslela som, že tento rok už ani nenapadne,“ zafučala Aki.

„My máme snehu dosť každý rok,“ dodal sucho Anders.

„My nie,“ pokrútil hlavou Alejandro. „Naše zimy bývajú teplé.“

„Tak si to uži,“ uškrnula som sa na neho. Keby toho snehu bolo napadlo viac, určite by som sa zohla, nabrala ho do rúk a hodila do neho veľkú snehovú guľu.

„Ideš aj dnes do práce?“ opýtala sa ma Aki.

„Hej,“ prikývla som.

Bol to posledný deň v tomto roku, čo budem pracovať vo firme Daltonovcov a moja analýza ešte stále nebola hotová.

„Tak ja musím ísť,“ rozlúčila som sa. „Šťastné a veselé Vianoce!“

Počkala som na čierne auto, ktoré zastavilo neďaleko školy. Gilbert ma mal odviezť zo školy do kancelárie. S úsmevom som mu poďakovala za odvoz a pobrala sa do firmy.

Linda s Ethanom zrejme čakali, že sa do týždňa zložím a hystericky rozplačem, ale ja som ich každý deň v práci privítala so širokým a neskutočne falošným úsmevom. Vedela som, že ich zo mňa ide poraziť. Táto myšlienka mi zakaždým dokázala zdvihnúť náladu. Ethan ma potom vždy ignoroval a Linda sa ho snažila napodobniť, čo bolo pre ňu poriadne ťažké nakoľko bola nútená, komunikovať so mnou ohľadom práce. Meno Candis sa v našich rozhovoroch nikdy nevyskyt-

lo. Linda určite vedela o tom, že som sa dozvedela o Candis aj o ich príbuzenskom vzťahu, takže sama túto tému radšej zďaleka obchádzala. Ja som zase nemala potrebu kaziť si chuť v ústach tým, že sa mi na jazyku prevalí jej meno.

Radšej som sa sústredila na projekt, ktorý mi zadal Ethan len preto, aby sa ma zbavil. Pokračovala som vo svojej finančnej analýze, pretože to bola prvá vec, ktorá mi napadla, a ktorú som ako-tak vedela. Bolo ľahké dosadiť hodnoty do vzorcov a vypočítať ich. Horšie bolo zistiť, čo vlastne, všetky tie výsledky znamenajú a aké odporúčania z nich plynú. Poznámky zo školy mi pripomenuli niekoľko zásadným pravidiel financovania a firma, ktorej analýzu som robila, ich vôbec nedodržiavala. Spísala som si preto niekoľko zmien, ktoré bolo potrebné urobiť a vedela som, že keď sa tieto zmeny ďalší rok zavedú, firma na tom bude o malilinký kúsoček lepšie. Tušila som však, že som nenapísala nič prevertné a Ethanovi to nebude ani zďaleka stačiť. Mala by som urobiť oveľa viac.

Asi hodinu som zízala do učebnice a stála na prvej externej analýze. Poriadne som sa pri nej zapotila. Človek musí mať prehľad naozaj takmer o všetkom. O platnej legislatíve, ekonomike, konkurencii. Mala som z toho všetkého hlavu ako melón.

Prehrabávala som sa v hĺbe reportov a oči mi zastali na malom žltom papieriku, ktorý tam niekto nalepil.

Lúbim Ťa, Nadya.

Moje srdce zatrepotalo v hrudníku. To bolo od lana naozaj milé. Rozosmiala som sa. Ktovie, čo by si pomyslela Linda, keby našla medzi reportami lanov odkaz.

Pevná linka znova zazvonila.

Schmatla som slúchadlo a priložila si ho k uchu: „Áno?“

Nikto sa neozýval. Za tých pár sekúnd ticha moje srdce vyskočilo až kdesi do krku. Ak sa ma ten niekto snažil vydesiť, tak sa mu to naozaj podarilo. Bez ohľadu na to, koľkokrát som do týždňa trávil čas v tejto kancelárii, telefón vždy zazvonil a nechal ma na pochybách.

„Nadya, zlatko,“ vyklonila sa Linda z dverí práve vtedy, keď som lístoček od lana schovala do tašky a premýšľala nad tým, aký bude môj ďalší krok, aby som sa dopracovala k úspešnému riešeniu.

To, že ma Linda začala neznášať ešte viac, som postrehla ihneď ako zmenila formu oslovenia. Začala ma nazývať „Srdiečko“ alebo „Zlatko“. Spočiatku mi to liezlo na nervy, ale časom som si na to zvykla. Samozrejme, že ma neznášala. Jej sestra chodila s lanom a ja som jej ho napokon prebrala. Hoci mi to dávala stále najavo nenápadnými narážkami, v skutočnosti bola zbabelá. Nikdy by sa neodvážila verejne sa postaviť proti mne. Bála sa. Vedela, že ak mi ublíži, lan sa bude hnevať. Nechcela som byť jeho chránenkyňou, ale jej odstup odo mňa sa mi pozdával. Budila som u nej rešpekt.

„Áno?“ spýtala som sa Lindy a nahodila jeden z mojich falošných úsmevov, ktorý pôsobil vierohodne.

„Volá ťa Ethan. Máš ísť za ním do kancelárie. A zober si so sebou aj všetky tie svoje papiere.“

Narážala na môj projekt? Znamenalo to, že má Ethan záujem zistiť, ako som pokročila?

So zmiešanými pocitmi som sa pobrala za ním. To, že ma volal, neveštilo nič dobré. Takmer po celý čas so mnou komu-

nikovala iba Linda. On sa mi dokonale vyhýbal s výnimkou, kedy som mu nosila kávy a odnášala prázdne šálky z jeho stola. Zaklopala som na dvere jeho kancelárie a po vyzvaní vošla dovnútra. Bol čas postaviť sa všetkému čelom.

„Linda povedala, že so mnou chcete hovoriť,“ prehovorila som ako prvá. „Tak som tu,“ oznámila som mu a ostala stáť uprostred kancelárie.

„Posaď sa, Nadya,“ Ethan ukázal rukou na gauč.

Poslúchla som. Nervozita v mojom vnútri rástla, ticho v kancelárii bolo teraz neznesiteľné. Počkala som, kým dokončil prácu na počítači a vstal od svojho pracovného stola. Sadol si oproti mne do kresla.

„Chcem vidieť, koľko si toho urobila z úlohy, čo som ti zadal,“ vyzval ma.

„Iste,“ odpovedala som. Rýchlo som zhrnula všetky svoje papiere na kopy a posunula mu ich po stole. „Niečo už mám začaté,“ habkala som. „Pozrela som sa v akom stave sú vlastné financie a mám pár návrhov, ktoré by sme mohli skúsiť.“

Z vrchu celej kopy som vzala do ruky papier s tabuľkami a vlastnými poznámkami, kde som mala zhrnuté zatiaľ všetko, čo by bolo potrebné urobiť. Aspoň som si to myslela. V krátkosti som mu vysvetlila, čo som považovala za nedostatčné a nad čím som premýšľala, že by bolo potrebné zväziť.

Ethan mi doslova vychmatol papier z rúk a začal ho čítať. Zovrela som pery a čakala, kedy spustí prvú kritiku na moju adresu.

Všetko, čo práve Ethan čítal bola len moja práca.

Spočiatku som podľahla predstave, že sama tú úlohu nezvládnem a rozhodla som sa nájsť si vo firme pomoc. Potrebovala som spojenca a bolo mi jasné, že Linda a Ethan to nebudú. Keď túto firmu vlastnil môj otec, párkrát som v nej bola. Elie by poznala oveľa viac zamestnancov, no ja som si nevedela spomenúť ani na jedno meno.

Kráčajúc po chodbe som tajne čítala menovky na dverách a pátrala v mysli, či nenájdem meno, ktoré mi bude povedomé. Možno si budem niekoho z otcovej firmy pamätať a naopak, možno si niekto z nich spomenie na malú Nadyu, ktorá s ockom párkrát prišla do práce. Pokúsim sa získať si ich na svoju stranu. Mohli by mi poradiť, a ak budem mať šťastie, možno mi s tým projektom aj pomôžu. Keď som však prešla niekoľko dverí, zmocnila sa ma panika. Funkcie zamestnancov mi síce niečo hovorili, ale ich mená vôbec nič. Nemohla som tomu uveriť. To prepustili všetkých ľudí, ktorí kedysi v tejto firme pracovali? To predsa nemôže byť pravda!

Nikdy som to otcovi ani nespomenula. Dalton síce plánoval, že táto firma bude raz moja, no faktom bolo, že s firmou, akú som si pamätala, mala už spoločného iba veľmi málo.

„Zatiaľ v poriadku,“ prehovoril Ethan po chvíli a hodil môj hárok papiera k ostatným. „Chcem, aby si dokončila celý projekt. Chcem vidieť implementačný plán, rozpis potrebných investícií, skrátka úplne všetko.“

Znamenalo to, že som to nespakala? Podarilo sa mi zadržať víťazoslávny úsmev.

Akoby vycítil moju rastúcu radosť a znova otvoril ústa: „Nemysli si, že si vyhrala.“

„Prosím?“

Mala som pocit akoby mi vrazil pästou do žalúdka. Môj zadržaný úsmev mi zamrzol mimo tváre, a tak som na neho len mlčky zízala. Ak on bol jastrab, tak ja som bola tá sliepka, po ktorej práve skočil, aby ju rozkmásal svojimi pazúrmí.

Ale dnes to nebude. Ešte ju chvíľu potrápi.

„Tej firme už nepomôžeme. Naša lehota na odpoveď už vypršala, ponuku sme odmietli,“ prehodil akoby mimochodom a zadíval sa mi do očí.

Ničomu som nerozumela: „Prečo mám potom robiť analýzu pre firmu, ktorej nebudeme pomáhať?“

„Myslela si si, že ti dám na starosť firmu nad ktorou reálne uvažujeme? Sme zodpovední za naše analýzy, nemôžeme ich zveriť nejakej amatérke,“ pošúchal si líce. „Navyše, požičiavame klientom peniaze, mohli by sme o ne prísť.“

„Chápem,“ zamrmlala som a sklonila hlavu.

„Mimochodom, nemám z tvojich analýz dobrý pocit,“ pokračoval. „Tvoj plán sa mi zdá až príliš optimistický.“

„Optimistický?“ hlesla som.

Asi trikrát som skresávala čísla nižšie, aby si o mne nemyslel, že mi pri práci na nose sedeli ružové okuliare. Zdalo sa mi, že jednoducho len hľadal spôsob, ako do mňa čoraz viac vrtať. Bolo to určite kvôli tomu, že som ho raz príšerne vytočila. A vytáčam zakaždým, keď sa spolu zhovárame.

„Ale v škole sme sa učili, že...“

„To, že študuješ na vysokej škole, nič neznamená,“ mávol rukou, čím mi načisto vzal vietor z plachiet. „Aj ja som chodil do školy a viem, ako to tam vyzerá. Väčšina ľudí je tam natoľ-

ko hlúpa, že tam vôbec nemá čo robiť. Mala by si vedieť, že ja som tu ten, kto má rozhodujúce slovo v tom, či si niekedy v tejto firme vybuduješ kariéru alebo v nej nadobro skončíš.“

Zahryzla som si do pery.

„Máš tri mesiace na to, aby si dokončila celý projekt. Na základe toho, ako sa ti podarí s tým všetkým popasovať, sa rozhodnem, či tu zostaneš alebo ti zakývam na rozlúčku.“

„Rozumiem,“ šepala som a sklonila hlavu.

„Môžeš ísť.“

Zdvihla som sa ťarbavo z kresla a vyšla z jeho kancelárie. Mám tri mesiace pracovať na projekte pre firmu, ktorú sme odmietli? Aký význam má vlastne moja práca pre túto spoločnosť?

„Zem volá Nadyu!“

Strhla som sa a zazrela lana.

„Čo tu robíš?“ zachichotala som sa. „Nemáme predsa zakázané stretávať sa?“ Rozhliadala som sa po chodbe, ale našťastie sme tu boli iba my dvaja.

„Teraz sme obaja v práci,“ odvetil. „Teraz sa stretávame pracovne, nie ako snúbenci,“ zazubil sa na mňa, no keď videl, že sa na jeho vtipne nesmejeme, zväžnel. „Čo je?“

„Nič,“ zamrmlala som a pritiahla som si kopy papierov bližšie k telu, aby na ne nevidel.

„Dnes si akási zvláštna. A z nejakých príčin mi nechceš povedať, čo sa vlastne deje,“ zamračil sa.

„To vieš,“ mykla som plecami. „Problémy v práci. Majiteľ firmy ma neustále bombarduje lístočkami s rôznymi odkazmi. A bojím sa ho nahlásiť za sexuálne obťažovanie, pretože potom ma odtiaľto vyrazí a mám po budúcnosti,“ pokúsila som sa o žart, aby mal pocit, že je všetko v poriadku.

Rozosmial sa a v jeho očiach sa po celý ten čas zračila neha. Nehovoril mi často, že ma ľúbi, ale ja som to ani často nepotrebovala počuť. Videla som to na ňom. To, ako sa správal, ako sa usmieval keď bol v mojej prítomnosti, ako mu zmäkol pohľad, keď sa na mňa pozeral. A naopak, ako mu niečo stvrdlo, keď sme mali chvíľku len pre seba.

Zasmiala som sa na vlastnej nezbednej myšlienke a rýchlo ju odohnala. Si v práci, Nadya, takže sa správaj slušne.

Ian sa natiahol ku mne a stisol mi ruku: „Veľmi ťa ľúbim, Nadya.“

„Aj ja teba,“ zamrmlala som.

„Čo to máš za papiere?“ opýtal sa.

Snažila som sa ich zovrieť pevnejšie, ale on jeden z nich poľahky vytiahol.

„Ah, no, ja,“ začala som neisto.

Nechcela som o tom Ianovi hovoriť. Bol to predovšetkým môj boj s Ethanom. Ak sa do toho náhodou zamieša Ian, už to nebude fér.

„V rámci svojej praxe som dostala na starosť vypomáhať s projektom jednej firmy,“ vyšla som napokon s pravdou von.

Nechcela som mu klamať, urobíme menší kompromis. Poviem mu, že pracujem na firme, ale zamlčím, že mi to Ethan hodil na krk kvôli tomu, aby sa zbavil aj klienta, aj drzej praktikantky.

„Tak to je skvelé!“ zvolal a usmial sa na mňa. „Najprv som sa bál, že sa budú voči tebe správať nevraživo, ale vyzerá to tak, že ťa celkom akceptujú.“

Ach, Ian, keby si len vedel, pomyslela som si. Nadýchla som sa a opätovala mu úsmev. „Áno, je to fajn.“

Pozrel sa mi do očí. Vychutnávali sme si vzájomne ten moment. Chcela som sa ho dotknúť, poláskat ho, vrhnúť sa mu do náručia a stratiť v jeho objatí. No nič z toho neprichádzalo momentálne do úvahy.

„Dokedy si dnes v práci?“

„Asi až do večera,“ zafučala som.

„Výborne. Dnes nikam nechod'. O šiestej sa stretne na parkovisku pri mojom aute.“

„Prečo?“

„Pretože budeme rebelovať.“

Mlčky som prikývla, otočila sa na opätku a nechala ho so šibalským úsmevom od ucha k uchu, stáť na chodbe.

Po práci som ho čakala na parkovisku pri jeho aute tak, ako sme sa dohodli. Celá firma už dávno vedela, že sme zasnúbení, no ja som sa aj napriek tomu cítila nepríjemne. Ľudia, ktorí práve odchádzali z práce, na mňa po celý čas zízali. Priala som si prepadnúť sa pod zem. So sklonenou hlavou som sa snažila vyhýbať pohľadom zamestnancov, opúšťajúcich firmu. Keď som za svojim chrbtom začula náhlivé kroky, nemusela som sa ani otočiť, aby som vedela, že je to lan. Vymenili sme si úsmevy a on odomkol dvere na aute.

„Nadya, nasadni!“ zavelil.

Poslúchla som ho a lan ihneď vyrazil z parkoviska. „Nemáme veľa času,“ poznamenal.

„Času na čo?“ spýtala som sa zmätene.

„Na náš tajný plán.“

„Tajný plán?“ Ničomu som nerozumela. „Ilan, tá naša pauza vo vzťahu...“

„Otec mal pravdu. Mala si byť opatrnejšia, mala si si dávať pozor na to, čo o tebe ľudia hovoria. Raz budeš nosiť naše meno. A povest' máš len jednu. Nie si ako tvoje rovesníčky.“

„Ale...“

„Najprv tu bola tá aféra s Boydom. Potom si so svojimi dvoma A-čkami strávila na izbe celú noc. Sama! Verím ti, viem, že si nič neurobila, ale mala by si prehodnotiť svoje správanie.“

Po týchto jeho slovách som sklonila hlavu. Viem, urobila som veľa hlúpostií. Vlastne som sa chystala spraviť ešte väčšiu, ale tí dvaja mali viac rozumu ako ja. Nezneužili situáciu. Začala som zuby a radšej lanovi neoponovala.

„Prepáč,“ dostala som napokon zo seba. „Nečakala som, že tvoj otec...“

„Ani ja. Ale nič sa nedá robiť.“

Zastali sme pred vilou Daltonovcov. Vystúpila som z auta a zbadala, ako sa k nám blíži Adelaide s Gilbertom v päťách. Otvorili kufor na rodinnom aute zaparkovanom hneď vedľa lanovho a čosi do neho horlivo ukladali. Počkať! Zbalili mi veci. Ja niekam idem? Vyhodili ma z domu?

Obaja podišli bližšie a Gilbert podal lanovi kľúče od rodinného auta.

„Ďakujem za pomoc!“ Kývol na nich lan a nastúpil.

„Veselé Vianoce, pán Dalton, slečna Starcadová,“ usmievali sa a mávali nám na rozlúčku.

Pochopila som a automaticky si sadla na sedadlo vedľa lana. Nechájala som iba jedno. Prečo sme nemohli ísť tým jeho.

„Prečo sme si presadli?“ spýtala som sa.

„Pretože ťa otec poslal na Vianoce naspäť k vašim.“

Takže ma vážne posielajú domov? Oprela som sa pohodlnejšie a zovrela pery. Hej, to predsa nie je fér! Ved' mi nedal ani šancu napraviť to, čo som pokazila.

„Nepovedal si, že idem domov?“ spýtala som sa nechápajúc celú túto zvláštnu situáciu.

Ian sa rozosmial. Vyzeralo to, akoby všetci počuli dobrý vtip, na ktorom sa bavia celý deň, len mne ho akosi zabudli povedať. „Nejdeš domov, ty hlupáčik. Iba môj otec si to myslí.“

„Čože?“

„So služobníctvom sme vymysleli tento plán. Otec si myslí, že ťa Gilbert odviezol na Vianoce domov, ale v skutočnosti pôjdeme na chatu. Len my dvaja.“

Len my dvaja, zneli mi v ušiach lanove slová ako ozvena. Len my dvaja na chate. Naše spoločné Vianoce. Pozrela som na neho a na tvári mi žiaril úsmev. Moja reakcia na jeho lákavú ponuku.

„Nikdy som si nemyslel, že sa mi podarí prehovoriť Adel a Gilberta na taký podfuk,“ zasmial sa. „Majú ťa naozaj radi, Nadya.“

„Keby ma mal rád radšej tvoj otec,“ podotkla som.

„Dúfam, že sa nedozvie, že sme Vianoce strávili spolu. Inak by ťa nemal rád ešte viacej,“ spresnil Ian.

„To nie je vtipné,“ zvýšila som hlas. „Myslela som si, že ma posiela domov a už sa nikdy nevidíme. A to som si po našom rozhovore myslela, že ho ideš ako slušný synáčik poslúchnuť.“

„Prosím ťa,“ krátko na mňa pozrel. „Vieš, že nie som typ, čo by poslúchal svojich rodičov.“

„To teda nie si,“ zasmiala som sa. „Ty si jeden zlý chlapec!“

„Veľmi zlý,“ dodal. „A rovnako zlý budem aj na teba.“

Prehltla som. Niečo mi našepkávalo, že toto budú tie najkrajšie Vianoce v mojom živote.